

Ivanův příběh

Narodil jsem se v Cali, v kolumbijském městě blízko Tichého oceánu, ale vyrůstal jsem v Bogotě, hlavním městě. Na Kubě jsem studoval filmovou režii a fotografii. Poté jsem začal fotit a točit dokumentární filmy.

V roce 2005 jsem potkal svou budoucí ženu, Francouzku, která právě cestovala po Kolumbii. Zamiloval jsem se do ní. Čtyři roky se mnou žila v Kolumbii. Pak jsme byli na prázdninách ve Francii, kde jsem poznal její rodinu. Líbilo se mi, co jsem tam viděl a zažil.

Když jsme přišli zpět do Kolumbie, začal jsem pracovat na různých projektech pro mezinárodní humanitární organizace a organizace na pomoc v nouzi.

V roce 2009 jsem se oženil. To byl moment, kdy jsme se rozhodli, že půjdeme do Francie. Vrátil jsem se do Kolumbie dokončit práci a o pár měsíců později jsem byl zpátky ve Francii - rozhodnutý žít zde natrvalo.

Ze začátku bylo všechno skvělé. Bylo to tu jako na prázdninách, během nichž cestujete a poznáváte krajinu. Ale pak přišla zima a naše prázdniny skončily. Docházely nám peníze a moje francouzština nebyla moc dobrá. Najednou jsem pochopil, že pokud si chci najít práci, která by odpovídala mé kvalifikaci, musím se naučit lépe francouzsky. Šel jsem tedy na jazykový kurz. Postupně jsem se seznamoval s klubovou a kulturní scénou v Dijonu. Pracoval jsem jako dobrovolník na téměř všech oslavách a festivalech ve městě. Pomalu jsem si zde vybudoval nové sociální sítě a lidé mě začali ve městě znát.

V roce 2010 jsem poznal šéfa univerzitního rádia, který mi navrhl, abych dělal show o kolumbijské hudbě. Souhlasil jsem. A musím říct, že díky této show se mi podařilo snadněji smířit s tím, že bydlím daleko od své domoviny. Kdykoliv jsem "on air", cítím se jako doma. Rovněž je to dobrý zdroj příjmu. Jinak také pracuji jako DJ na různých párty, v barech a na festivalech.

Zatím jsem neměl ve Francii stabilní práci. Vypomáhal jsem školám, i při sběru hroznů, protože Dijon leží ve vinařském regionu. Kromě toho vedu fotografické workshopy pro mladé lidi a děti. Stále však nemám práci, která by mi umožnila volněji dýchat. Proto jsem si našel klub, kde mohu vést fotografické workshopy a mezikulturní projekty. Myslím si, že toto je pro mě nejlepší způsob, jak žít ve Francii - nabídnout druhý to, co vím a naučit se přitom něco nového.

Většinu času se ve Francii cítím dobře. Skutečně šťastným mě udělalo narození dcery Niny. Narodila se v červenci 2012. Tak jak mi rádio dalo pocit, že jsem doma, ona mi dala motivaci udělat vše potřebné, abych se nadobro usadil ve Francii a už nejezdil do Kolumbie.

Na Francii a Dijonu mám nejraději, že je to tu bezpečné. Nyní, když mi před očima vyrůstá dcerka, jsem si uvědomil, jak důležité je žít ve městě, kde se cítíte bezpečně. Když jsme žili v Bogotě, museli jsme být neustále ve střehu a dávat pozor, kdo přichází z druhé strany cesty. Mnohdy nás okradli. Jednoduše v Bogotě musí mít člověk oči otevřené.

Celkově se ke mně lidé v Dijonu chovají velmi dobře. Někteří jsou úplní ignoranti a nemají nejmenší zdání, kde Kolumbie leží a jakým jazykem se tam mluví. Vědí jen, že je to země fotbalu a kokainu. "Kolumbie, Pablo Escobar, kokain, guerrilla!" Ano, zčásti je to pravda, ale Kolumbie není ani zdaleka jen o tom. Toto je obraz, který o zemi vytvářejí média.

Někdy si myslím, že Francie je země, která skrývá svůj rasismus a předstírá, že v něm vládne tolerance a právní stát. Část reality je však taková, že i zde je diskriminace. Mnoho lidí ani neví, kdy a jak se chovají rasisticky. Mnohokrát dělají věci, aniž to tak mysleli. Mnozí tě okamžitě zaškatulkují podle barvy pleti a toho, odkud pocházíš, zejména pokud si z arabských zemí nebo východní Evropy. My Latinoameričané máme lepší image. Hodně lidí se mě ptá, jestli jsem se stal někdy obětí rasismu kvůli tomu, že jsem Afro-Kolumbijec - tedy mám černou pleť. Možná jsem se stal obětí skryté diskriminace, možná proto jsem si nenašel práci, která by odpovídala mé kvalifikaci. Možná mají pravdu. Ale možná je to také současnou ekonomickou krizí.

Jisté je to, že moje rodná země mi nikdy nepřestane chybět, její lidé, moji přátelé, moje rodina, místa, které znám a příběhy, které jsem tam zažil.